

BAZAR

RAFAEL

RONN -
BACKA

HAUTALEHTO 12

**RÖNN-
BACKA**

RAFAEL

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-448-7

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Keskel tietä seison käsissäni lämmin veri,
veli
anteeks en antanut, sillä kosto on mun peli,
veli
ase kädes ei voi pakittaa, eikä tarvii
haavat jotka tänään vuotaa on huomenna arpii
kun ne paranee, ei valu enää veri,
veli
kunnia on tärkein, kaikki muu on turhaa
sen takia sen vaaties tapan tai murhaan*

Veriveli, TooR 2024

ERIKSNÄS

Ruutupaidassaan tuulenpieksämän ja ajan harmaannuttaman, joskus punamullalla maalatun liiterin edustalla seisova Rafael nosti kirveensä uuteen iskuun. Sitkeä-oksainen koivupölkky pani hanttiin joka poimullaan ja tarttui vanhan kirveen terään kuin taistellakseen lyöjää vastaan. Pölkky vaati useamman iskun ennen kuin se nöyrtyi ja halkesi ensimmäisen kerran. Seuraavat iskut purivat paremmin, kuin mitään sitkeyttä ei olisi ollutkaan.

Kun pölkky oli sopivina paloina, Rafael iski kirveen halkaisupölliin ja keräsi pilkkomansa puut syliinsä. Hän kantoi ne pihan poikki ja vei sisään tasakattoisen tiilitalon ovesta. Talo oli ollut tyhjillään jo vuosia, eikä siinä enää toiminut lämmitys. Vesiputket olivat jäätyneet katki jo vuosikymmen sitten, kun asukkaat olivat siirtyneet hoitokotiin. Talossa haisi ummehtuneelle mummonmökille, ja sään salliessa Rafael piti ovea auki. Hän oli tottunut kosteaan ja homeeseen eikä ainaakaan vielä ollut saanut oireita. Eikä hän viipyisi täällä enää kovin kauan. Hänellä oli katto pään päällä, takka lämmitti, ja sähköä riitti hänen puhelimeensa ja pariin irtopatteriin, että makuuhuone pysyi siedettävänä.

Hän latoi puut punatiilisen takan vieressä olevaan telineeseen, kohensi melkein sammunutta hiillosta ja lisäsi päälle pari klapia. Pienellä puisella jakkaralla istuskellen hän puhalteli

hehkua hetken, ja tuli syttyi uudestaan. Hän jäi tuijottamaan kasvavia liekkejä pitkäksi aikaa, kunnes havahtui siihen, että hänen päänsä oli ollut tovin aivan tyhjä ja ajatukseton. Hän ojensi kätensä kohti liekkejä lämmitelläkseen niitä. Kynsien alla näkyi mustat reunat. Kädet alkoivat vapista, ja Rafael tuijotti niitä vihaisena, vaikka tiesi, ettei voinut hillitä vapinaa, kun se alkoi. Oli vain parempi yrittää tehdä jotain, vaikka kädet eivät olleet kunnolla lämmenneet. Hän nousi jakkaralta, meni keittiötasolla olevalle sinkkiämpärille, joi muovikauhallisen vettä ja pyyhkäisi parralleen valuneet pisarat yhä vapisevaan käteensä.

Hän palasi ulos ja seiso i pitkään liiterin vieressä katsellen puiden välistä merelle, jonka syksy oli maalannut tummaksi. Hän ei ollut varttunut meren rannassa, vaan yksinhuoltaja-äitinsä kasvattamana harmaassa lähiössä, jossa kaikki tuntuivat jollain tapaa kamppailevan arkensa kanssa. Hän ei muistanut lapsuudestaan ketään, jolla olisi ollut varaa mökkiin tai veneeseen. Merellä ei ollut hänelle erityistä merkitystä, se vain oli siinä niin kuin hän tällä hetkellä oli rannassa.

Jos joku olisi kysynyt Rafaelilta hänen tuntemuksistaan, olisi päällimmäinen niistä ollut yksinäisyys. Tunne oli seurannut häntä läpi elämän aina alakoulusta asti. Hän oli ollut se vähän liian lihava ja aivan liian kömpelö poika ylisuurissa kirpputorilta hankituissa lenkkareissaan. Se joka valittiin lajista riippumatta viimeisenä joukkueeseen. Kaverittomuus oli vielä meneteltyt, mutta selkeä syrjimin ja ulkopuolelle jättäminen oli ollut pahinta, mitä hän oli kokenut. Mutta siihenkin tottui, varsinkin kun lakkasi yrittämästä sopeutua ja mahtua joukkoon. Silloin ei enää kokenut pettymystä torjutuksi tulemisesta.

Yläkoulussa syrjimin muuttui kiusaamiseksi, ja siitä tuli melkein jokapäiväistä. Koulu ummisti silmänsä ja vetäytyi

vastuusta. Äiti oli yrittänyt ymmärtää ja tukea poikaansa, mutta hänellä ei oikein ollut siihen keinoja tai voimia. Yksinhuoltajaäidin elämä oli yksi niistä samanlaisista tuhansista kohtaloista, jotka köyhä lähiö oli ottanut kainaloonsa. Työvuorot Alepan iltakassalla ja aamuvuorot porrassiivousfirmassa pitivät kahden hengen perheen juuri ja juuri leivässä, ja äiti pystyi maksamaan vuokransa. Isälahmoksi ei kenestäkään äidin lyhytaikaisista miesystävistä ollut.

Rafael oli tehnyt koulussa parhaansa, sillä hänellä ei ollut harrastuksia koulunkäyntiä haittaamassa. Jotenkin hän tiesi jo lapsen päässään, että vain lukemalla hän pääsisi pois oman maailmansa kahleista ja voisi opiskella itsensä vapaaksi. Hänen keskiarvonsa oli noussut vajaasta kahdeksasta yli yhdeksään hänen aloittaessaan yhdeksännen luokan.

Äiti oli ollut ylpeä, mutta entistä väsyneempi. Kun äidin työvuorojen aikaan Alepan kassojen summat eivät olleet täsmänneet, oli hän joutunut puhutteluun. Äiti vannoi kassaheittojen johtuvan väsymyksestä ja siitä, että hän oli epähuomiossa antanut liikaa vaihtorahoja. Työnantaja ei tehnyt rikosilmoitusta, mutta päätti työsuhteen, mikä oli ollut äidille niin kova isku, että hän oli hakenut sairauslomaa myös siivoojan työstään. Rafael oli nähnyt äitinsä elämänhalun valuvan sormien välistä, ja pian mukaan olivat tulleet mielialalääkkeet ja alkoholi. Miesystävät vaihtuivat aina vain pahempiin. Rafaelin koulumenestys katkesi, kun hän yritti omien ongelmiensa lomassa pitää äitinsä päätä pinnalla. Asiasta vihiä saaneet koulukaverit eivät säästelleet häntä, vaan ivasivat myös hänen äitiään. Puliämmän äpärä. Sillä nimellä häntä kutsuttiin välitunneilla. Hän ei halunnut mennä enää kouluun, ja viimeisenä lukukautena hänen todistuksensa keskiarvo oli enää kuuden pinnassa.

Peruskoulun päätteeksi hän oli todistuksensa perusteella samalla lähtöviivalla kiusaajiensa kanssa. Helpotus koulun loppumisesta vaihtui kuitenkin huoleen omasta tulevaisuudesta ja äidin voinnista. Huonolla todistuksella ei voinut hakea juuri minnekään. Onnekseen hän kuitenkin pääsi kesätöihin varastomieheksi.

Kesän mittaan koulusta jääneet traumat alkoivat laimentua. Rafael huomasi luovuttaneensa äidin suhteen, jopa ehkä salaa toivoi, että äiti joisi itsensä hengiltä, mutta vasta kun hän olisi täysi-ikäinen. Pääosin äiti ryyppäsi muiden kämpissä, joten hän sai olla omissa oloissaan ja pystyi rauhassa miettimään, mitä elämällään tekisi.

Ensimmäisen palkkansa Rafael sijoitti kuntosalikorttiin ja aloitti saliharjoittelun ja juoksemisen. Varastomiehen pesti sai jatkoa, ja illat hän trenasi. Täysi-ikäiseksi tultuaan hän haki varusmiespalvelukseen ja pääsi kovan kuntonsa ja terävän päänsä ansiosta Kainuun prikaatin sissikomppaniaan. Varusmiespalvelus oli hänen elämänsä parasta aikaa, eikä hän käynyt kotona lomillaan. Ennen kotiutumistaan hän joutui kuitenkin kerran käymään kotona hautaamassa äitinsä. Hautajaiset olivat samana päivänä kuin Venäjä hyökkäsi Ukrainaan. Armeijan jälkeen häntä ei valittu varusmiesjohtajaksi, vaikka hän oli suorittanut reserviupseerikoulun ja haki useaan eri tehtävään. Koska Vantaalla sijaitseva asunto oli ollut äidin nimissä ja sossun kustantama, hänen oli luovuttava siitä. Kaikki siteet olivat poissa, mutta Rafael halusi tuntea itsensä hyödylliseksi ja elämänsä merkitykselliseksi. 19-vuotiaan armeijanjalkeinen elämä mahtui reppuun, ja kotiutumispäivän jälkeen hän matkusti samalla kampauksella Ukrainaan.

Suomalaista reserviupseerikoulutusta arvostettiin sotaa käyvässä maassa, ja nuoresta iästään huolimatta Rafaelista

tuli pian alkukoulutuksen ja ensitaisteluiden jälkeen ryhmänjohtaja 2. kansainvälisen pataljoonan iskujoukoissa. Hän palveli rintamalla, kunnes sai osuman reiteensä rynnäkkötykin ammuksen sirpaleesta ja hänet kuljetettiin rintamalta sairaalaan. Pari kuukautta sitten hän oli palannut Suomeen vapaaehtoisten järjestämällä bussikytydillä ja majaili nyt 70-luvulla rakennetussa pienessä talossa, joka kuului Ukrainassa palvelevalle, sotilasnimellä ”Mossy” tunnetulle miehelle.

Haavoittumisen jälkeen kaikki oli pysähtynyt ja muuttanut jälleen kerran. Kukaan täällä ei tarvinnut, saati kaivannut häntä, vaan hänestä oli tullut rasite – turhake, joka vain kulutti yhteiskunnan varoja pelkästään olemalla hengissä. Pieni kipu vasemmassa reidessä muistutti häntä epäonnistumisesta, tai ainakin hän koki epäonnistuneensa, koska oli haavoittunut. Se muistutti myös siitä, että hänen elämästään oli kadonnut merkitys. Ei kulunut päivääkään, ettei hän miettinyt, milloin hän voisi palata yksikkönsä Ukrainaan jatkamaan siitä, mihin oli jäänyt. Hän halusi palavasti takaisin paikkaan, jonne hän tunsu kuuluvansa ja jossa hän voisi olla hyödyksi. Hän oli toimittanut yksikkönsä todistuksen taisteluelkelpoisuudestaan. Hän oli ehkä liioitellut kuntoaan turhan hyväksi, mutta uskoi, että selviäisi kivun kanssa ja ettei vamma rajoittaisi häntä. Joka päivä hän odotti sähköpostiinsa kutsua takaisin.

Hänen reidessään ollut sirpale oli poistettu HUSissa. Hänet leikannut lääkäri oli käynyt useaan kertaan keskustelemassa hänen kanssaan ja oli selvästi ollut huolissaan hänen henkisestä jaksamisestaan. Lääkäri oli saanut ylipuhuttua hänet harkitsemaan terapiaistuntoja, jotka hän oli ensin tyrmännyt täysin. Mitä joku psykologi oikeasti tiesi siitä, mitä hän oli joutunut kokemaan ja millaisia tuntemuksia hänen sisälleen liikkui? Lääkäri ei ollut luovuttanut, ja lopulta Rafael oli

suostunut. Hän oli kyllästynyt päämäärättömään olemiseensa, jota rytmittivät ainoastaan pitkät kävelylenkit Eriksnäsin rannoilla ja kaupparetket Söderkullaan.

Kohta hän lämmittäisi vanhan pihasaunan ja peseytyisi. Sitten hän pyöräilisi pysäkille, matkaisi bussilla Itäkeskukseen ja sieltä metrolla Helsingin keskustaan, missä hän tapaisi ensimmäisen kerran terapeuttinsa, joka ottaisi hänet vastaan illalla omalla ajallaan ja korvauksetta. Myllerrys hänen mielessään ei tiennyt hyvää.

ITÄKESKUS

Nousteessaan metron liukuportaita Rafael vilkaisi yleisesti sotilaskäytössä olevaa kestäväää ja luotettavaa G-Shock-rannekelloa, jonka lasissa olevat naarmut muistuttivat häntä rintamasta. Bussin lähtöön oli vielä tunti. Hän tajusi, ettei ollut syönyt pitkään aikaan, ja käveli sisään ensimmäiseen vastaan tulleeseen kebabpaikkaan. Syödessä terapiaistunto pyöri hänen päässään ristiriitaisena. Kuten hän oli olettanutkin, terapeutti ei ollut juurikaan kysellyt hänen ajastaan Ukrainassa, vaan he olivat keskustelleet lähinnä hänen lapsuudestaan ja nuoruudestaan. Vaikka omasta itsestään ja elämästään puhuminen oli hänelle hyvin vierasta, oli hän pitänyt terapeutin asenteesta ja tavasta esittää kysymyksiä, joihin hän oli vastaillut välillä laajastikin.

Syötyään tukevan iskenderin hän nousi ja lähti bussilleen. Pysäkillä oli vain kourallinen ihmisiä odottamassa Söderkullaan lähtevää bussia. Rafael työnsi kädet taskuihinsa ja jäi odottamaan vähän kauemmaksi muista. Hän kiinnitti huomiota ympärilleen pelokkaasti vilkuilevaan teinipoikaan, joka astui sivummalle, kun neljä samanikäistä tai ehkä hieman vanhempaa poikaa lähestyi pysäkkiä. Pojilla oli selvästi sama stylisti, sillä heillä kaikilla oli yllään hihattomat untuvaliivit ja niiden alla hupparit. Kuin yhdestä käskystä pojat vetivät huppareiden huput päähänsä nähdessään yksinäisen pojan ja

piirittivät hänet. Tilanne oli Rafaelille liiankin tuttu omasta nuoruudestaan, ja hän näki välähdyksen itsestään omien kiusanhenkiensä keskellä. Isoin paikalle tulleista pojista oli iholtaan tummempi kuin muut ja vaikutti olevan jonkinlainen johtohahmo, ehkä kokonsa tai ikänsä puolesta. Hän oli jo uhrinsa iholla ja työnsi kätensä tämän Canada Goose-untuvatakin taskuun.

– Anna sun luuri, mun pitää soittaa mutsille, isoin mutisi ja vaihtoi taskua.

Poika yritti estellä, mutta häntä tönäistiin lujaa takaa. Yksi hupparipäisistä vilkuili ympärilleen selvästi vartijan roolissa ja älähti jotain huomattessaan heidän viereensä tulleen miehen.

– Mitä jätkät? Rafael kysyi edelleen kädet takkinsa taskuissa.

– Vittuuks se sulle kuuluu, vartiomies vastasi ja jäi uhmakaasti seisomaan Rafaelin eteen leveässä haara-asennossa, vaikka oli puoli päätä lyhyempi ja parikymmentä kiloa kevyempi.

– Minä voin lainata puhelinta, jos haluat soittaa äidillesi, Rafael sanoi ja katsoi vartiomiehen yli porukan poma.

Silmäkulmastaan hän näki, että bussi lähestyi pysäkkiä ja laittoi vilkun päälle. Nelikon dynamiikka meni tilanteesta sekaisin, sillä yleensä tuskin kukaan uskalsi puuttua heidän touhuihinsa, ja nyt tyhjästä oli ilmestynyt jämäkän oloinen partamies, joka ei vaikuttanut osoittavan mitään pelkoa heitä kohtaan.

– Tää on meidän välistä, isokokoisin sanoi ja otti askeleen Rafaelia kohti, sillä hänen täytyi yrittää pelastaa kasvonsa muiden edessä. Bussi pysähtyi ja avasi ovensa.

– Me noustaan nyt bussiin, Rafael vastasi.

– Sä voit nousta ihan mihin sä haluat, mutta meidän frendi jää tänne, porukan poma uhoi.

– Onko nämä sun kavereitasi? Rafael kysyi pojalta, joka hämmentyneen näköisenä seurasi tilannetta.

Poika pudisti päätään ja lasi katseensa.

– Siinä tapauksessa me mennään tuohon bussiin.

Pomo törkkäsi Rafaelia etusormella rintakehään ja oli sanomassa jotain, mutta Rafael kiskaisi kätensä taskusta, tarttui hänen sormeensa ja taittoi sitä voimakkaasti. Kipu pakotti isokokoisen pojan polvilleen, ja kolme muuta miettivät sekunnin, pitäisikö heidän käydä Rafaelin kimppuun.

– Sormi katkeaa, jos joku tekee jotain, Rafael sanoi ystävällisesti, vielä toinen käsi taskussa. – Ei ole tarvetta ryhtyä riehumaan.

Yksinäinen poika havahtui, nousi bussiin ja näytti lippunsa lukulaitteelle. Hän jäi pitämään ovea auki.

Pomo yritti kammata vastaan, ja Rafael kiskaisi hänen sormiaan toiseen suuntaan niin että rusahti, ja vastustelu loppui parkaisuun. Rafael päästi sormesta irti ja kääntyi. Hän käveli rauhallisesti bussiin katsomatta taakseen. Hämmentynyt nelikko piti muutaman sanan kriisipalaverin, pomo piteli sormiaan ja haukkui muut pelkureiksi ja kusimulkuiksi. Vartiomiehenä toiminut ja taustalla seisoskellut poika ryntäsivät bussin ovele sen jo mentyä kiinni, ja bussikuski, joka ei ollut huomannut tapahtunutta, avasi oven. Pojat nousivat kyytiin.

Rafael ei ollut vielä istunut alas, vaan kulki bussin käytävää kohti takaosaa, kun hän huomasi, että oli saanut puolikkaan iskujoukon peräänsä. Häntä tilanne huvitti, sillä jos kaupunkilaiset seuraisivat häntä pääte pysäkillä, he olisivat väistämättä myös logistisen ongelman äärellä, sillä bussi oli illan viimeinen vuoro, ja seuraava bussi Söderkullasta takaisin Itäkeskukseen lähtisi vasta aamulla. Se tosin olisi täysin heidän murheensa.

PORVOO

Lokakuun loppua enteilevä kova viima puhkui mereltä Porvoonjokea pitkin, ja komisario Antti Hautalehdosta tuntui kuin tuuli ei olisi edes huomannut hänen seisovan Rantakadun viereisessä puistossa vaan puhaltaisi hänen lävitseen. Hän värähti kylmästä ja kirosi itseään, kun ei ollut tajunnut valita paksumpaa takkia. Mikä siinä oli, että joka kevät ja syksy aikuinen mies oli kuin eskarilainen eikä osannut pukeutua riittävän lämpimästi, tai sitten oli selkä märkänä, kun oli pukeutunut liikaa? Hihnan toisessa päässä pensaikossa touhottava rottweilerin pentu pärjäsi hyvin oman syntymäntuttunsa kanssa, eikä sen into nuuhkia pensaan juuria näyttänyt laantuvan. Antti syytti palelusta vähän myös Ronttia, sillä lyhyeksi ja nopeaksi kaavailtu iltalenkki oli venynyt, kun nuuhkiminen oli ollut mielenkiintoisempaa kuin iltasaven vääntäminen, ja he olivat kävelleet jo melkein Jokikadun alkuun. Rontti jähmettyi, kun Rantakatua kulki kolmen teinikäisen joukko, joka itselleen lajityypilliseen tapaan puheli kovaan ääneen ja täytti leveyssuunnassa koko jalkakäytävän maleksiessaan kohti keskustaa.

– Siellä meni vain ihmisiä, Antti jutteli Rontille ja työnsi molemmat kädet takintaskuihin niin, että hihna jäi roikkumaan taskusta. – Niitä ei tarvitse pelätä, hän jatkoi, vaikka tiesi, että koirat eivät ainakaan näin pienenä ymmärtäneet

pitkiä lauseita ja hallitsivat korkeintaan puoli tusinaa sanaa, joista pissä ja kakka olivat ne tärkeimmät tässä vaiheessa koulutusta.

Jokikadun suunnasta kuului kova karjaisu ja kolaus, ja Antti pyörähti katsomaan, mistä ääni tarkalleen tuli. Yksi pojista potkaisi lyhtypylvästä uudestaan, ja muut kuvasivat puhelimillaan. Potkun jälkeen nuoret jatkoivat eteenpäin keskenään jutellen. Antti hymähti itsekseen ja mietti, olisiko Porvoon Facebook-ryhmässä kohta ilmoitus epäilyttävästä jengitoiminnasta, sillä syksyn aikana nuorten välillä oli ilmennyt muutama ryöstö ja pahoinpitelykin. Tilastollisesti ajateltuna porvooolainen tutkinnanjohtaja ei nähnyt tässä vielä mitään laajempaa ongelmaa, vaan nämä olivat yksittäistapauksia, joissa tekijät yleensä tunsivat toisensa, ja poliisi oli ne selvittänyt. Se ei ollut estänyt somen kautta lähtenyttä Lauttasaari-ilmiötä leviämästä Porvooseenkin, sillä asukkaat olivat valppaita ja halukkaita jakamaan tietoaan ja kommunikoidaan keskenään. Parin uutisen jälkeen epäiltiin järjestäytyntä rikollisuutta tai huumekauppaa helposti silloinkin, kun nuoret vain kuluttivat aikaa jossain. Järjestyspoliisin partiot olivat jo ilmaisseet turhautumisensa joutuessaan tarkastamaan iltaa normaalisti viettävien nuorten asioita. Sekään ei ollut riittänyt, sillä huolestuneet vanhemmat olivat alkaneet iltaisin suorittaa ryhmissä kansalaispartiointia puuttuakseen tilanteeseen, jossa poliisi ei vaikuttanut heidän mielestään tekävän mitään.

Antin takaraivossa oli pitkään nakertanut pelko siitä, milloin kansalaisten voughkaaminen löisi yli ja joku ainakin oletusarvoisesti syytön loukkaantuisi. Poliisin kokemuksella, tai yleisen elämäkokemuksen perusteella, kuten asiaa oikeusasteissakin kutsuttiin, hän tiesi tuonkin päivän vielä koittavan.

Ihmisten arvostelukyky sumeni, kun he vatuloivat jotain tilannetta keskenään sosiaalisessa mediassa.

Vuosi sitten Söderkullassa joku oli linkannut paikalliseen ryhmään iltapäivälehdessä uutisen punaisesta Hiacesta, johon houkuteltiin lapsia. Nopeasti kansalaiset olivat löytäneet oman mielestään epäilyttävän, tuntomerkkeihin sopivan tummiin pukeutuneen kuljettajan ja iskeneet pesäpallomailalla tämän punaisen Hiacen tuulilasin ja peilit paskaksi. Onni onnettomuudessa oli, että Hiacen kuljettaja, työkeikalla ollut nuohoojamestari Jansson, oli pystynyt soittamaan poliisit apuun. Vielä isompi onni oli, että puolue oli sattumalta ollut niin lähellä, että se oli ehtinyt väliin ennen kuin nokikolarin profiilia oli alettu muotoilla pesäpallomailalla uusiksi.

Vaikka Antin porvoolaisena rikoskomisariona olisi pitänyt tietää, jos hänen tontillaan hääräisi pedofiili, hän oli kuullut pedofiilistä vasta kansalaisten aktivoituttua. Hänen suorittamansa kuulustelu olisi ollut parasta tv-viihdettä aikoihin. Kuulusteluissa kiinni otetut kansalaisaktiivit kertoivat hänelle, että olivat päättäneet reagoida lapsia kyytiinsä houkuttelevaan mieheen, kun poliisi ei tuntunut välittävän koko asiasta. He eivät osoittaneet minkäänlaista katumusta, vaan olivat ylpeitä siitä, että olivat estäneet pedofiilia iskemästä kynsiään paikallisiin lapsiin.

Keskusteluryhmään linkatun uutisen nähtyään Antti oli joutunut kysymään kuultaviltaan, eivätkö he pitäisi hyvin epätodennäköisenä, että kukaan ajelisi ympäriinsä tikkari taskussa samalla autolla kuin vuonna 2012. Koko ajohäädin oli aiheuttanut joku, joka oli linkannut Söderkulla-ryhmään yli kymmenen vuotta vanhan Ilta-Sanomien uutisen, eikä kukaan kasvavassa uhossaan ja velvollisuudentunteessaan ollut satojen kommenttien jälkeen enää vaivautunut tarkistamaan

lähdettä. Jos joku olisi katsonut uutista hieman tarkemmin, kuvituskuvan alla oleva aikaleima olisi kertonut sen olevan vuodelta 2012. Kansalaiset maksoivat mukisematta aiheuttamansa vauriot ja olivat oikeasti pahoillaan. Se ei ollut mikään ihme, sillä vaikka heidän tarkoituksensa olivat olleet ainakin heidän omasta mielestään ylväät, olivat he lähteneet liikkeelle tyhmän virheolettaman takia.

Vilunväristykset kulkivat läpi Antin kehon, ja Ronttikin oli kääntänyt kuononsa kohti Leenan asuntoa. Antti lähti kävelemään kohti kotia ja lupasi itselleen, ettei astuisi ennen vappua ulos ilman merinovillaista aluskerrastoaan.

Kotona Antti huomasi Leenan sammuttaneen television ja siirtyneen makuuhuoneen puolelle. Sängyssä tyynyn vieressä lojui puhelin, joka oli pudonnut hänen kädestään nukku-matin tehtyä yllätyshyökkäyksen. Antti maanitteli hiljaisella äänellä koiranpennun sängyn päädyssä lattialla olevalle pedille. Lenkki oli ilmeisesti ollut liian pitkä, sillä Rontti raahautui vastentahtoisesti ja selvästi viimeisillä voimillaan pedille ja kiepsahdettuaan kiepille jäi siihen makaamaan liikkumatto-mana. Antti riisuutui äänettömästi ja pujahti peiton alle varoen herättämästä Leenaa. Vaikka hän olisi halunnut vielä hetken halia Leenan kanssa, hän ei uskaltanut ojentaa jääkylmiä käsiään Leenan puolelle, vaan tunki ne oman takapuolensa alle lämpenemään ja nukahti Leenan ja koiranpennun tuhinaan.

PELOLLA ON PEDON SILMÄT

Nuorten tekemien katuryöstöjen aalto on levinnyt pääkaupunki-seudulta Porvoon alueelle. Kuusitoistavuotias Sebastian on yksi ryöstelijäjengin silmätikuksi joutuneista. Vastikään paikkakunnalle muuttaneella nuorella ei ole kavereita, ja hänen on pärjättävä yksin, kunnes eräänä päivänä väkivaltilanteeseen Sebastianin avuksi ilmaantuu tuntematon avun tarjoaja.

Huippusuositun Hautalehto-dekkarisarjan kahdennessatoista osassa komisario Hautalehdolle tutkimusryhmineen tulee piinaava paine päästä nopeasti rikollisten jäljille armottomassa koston kierteessä, joka näyttää kahmaisevan nuoren toisensa jälkeen kuolemaan.

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

84.2

ISBN 978-952-403-448-7

